

מתנת חנינם. יש לנו לתת איפוא את הסכום המועט ביותר, כדי שלא לעבור על הציווי!..."

אולם לפני מלחמת תשכ"ז היה שואב "מים שלנו" במוצא, ואף השאיבה במעיינות מוצא היתה חויה מרגשת. אבל כשרבי שמואל אהרן שמע שיש חשש שמי הביוב מחלחלים לתהום בקרבת מקום, ויתכן שהמים אינם זכים – לא הסס להפסיק לשאוב מן המעין, ולקחת מי בור מחצר המאפיה...

כך נהג גם בענין ארבעת המינים. קונה היה אתרוג במיטב כספו, מקפיד שיהיה הדר שבהדר. פעם, בימי דחקו, הביא לו סוחר האתרוגים אתרוג מהודר, מרהיב עין ביפיו, והוא קנהו בכל הכסף שברשותו – בכל הכסף שהכין להוצאות החג! ולא זו בלבד, אלא שלאחר שיצא ידי חובתו במינו, היה מבקש גם מבאי בית הכנסת שיזכוהו בנטילת לולביהם ואתרוגיהם, אולי הם מהודרים יותר. לאברך אחד שנקלע לתפילת 'ותיקין' בבית הכנסת "אחוה" היו ארבעה מינים מהודרים. רבי שמואל אהרן הבחין בכך, וביקש את רשותו ליטלם. משראה האברך באיזו שמחה וקורת רוח הוא מנענע את לולבו ואתרוגו, בא בכל ימי הסוכות, כדי לזכות במצוה הגדולה, לשמחו במצוה...

ועם כל זה, לא היה מברך על נטילת הלולב! הממון הרב שהשקיע, הטורח הרב שטרח, השמחה הרבה ששמח, כל אלו לא היטו את הכף, ולא עמעמו את החשש פן האתרוג הוא מורכב... מספר היה, שחותנו רבי אריה לוי הביא פעם אתרוג מהודר למקובל האלקי בעל ה"לשם" והעיד עליו שאינו מורכב. התייחס לכך ה"לשם" בביטול: "זו, מנין לך?" אמר.

"בחזקת בלתי מורכבים הם", השיב.

"חזקה אינה ודאות", ענהו ה"לשם".

תמה רבי אריה: "אם כן, הרי שאין לנו אתרוגים ודאיים בעולם?!"

שאלו ה"לשם": "ומה לך תמה? כפי שאין לנו תכלת בצצית, ואיננו יודעים

מה היא, כך אין לנו אתרוג בלתי מורכב בודאות, ואיננו יודעים מה הוא..."

וכשם שטרחתו הרבה לא הטתו לראות את האתרוג כודאי בלתי מורכב, כך חששו שמא האתרוג מורכב לא מנע בעדו מלהוציא עליו הון רב ולחפש את ההדר שבהדר: "את הכל עשה יפה בעתו", כל דבר בגדריו ובשלמותו. שלמות בהידור אחר אתרוג, ושלמות ב"ספק ברכות להקל". נמנע מלברך עליו, וביקש מאחר שיוציאו בברכתו!

בענין זה של שיקול דעת מה לרחק ומה לקרב, מתי להחמיר ומתי שלא להחמיר, הצטיין רבי שמואל אהרן ביותר. ידוע שהיה בקי ומעמיק בתורת הסוד, ושנים רבות למד בחברותא את תורת הקבלה בכל שבת אחר הצהרים